

KARARLAR

TEMİNAT

Y.11. H.D. E. 87/6358, K.87/6710, T. 1.12.1987

Taraflar arasındaki davadan dolayı, (Mersin İkinci Asliye Hukuk Hâkimliği)'nce verilen 21.5.1987 tarih ve 719-344 sayılı hükmün duruşmalı olarak temyizen tetkiki davalı vekili tarafından istenmiş olmakla; dosyadaki kâğıtlar okunduktan sonra, işin gereği konuşulup düşünüldü:

Davacı vekili alıcı müvekkili ile satıcı davalı arasında 22.6.1984 tarihinde bağtlanan sözleşmeyle davalının Suriye'ye ihraç edilmek üzere tonu 167 ABD Doları fiyatla 1000 ton arpa satıp teslim etmeyi üstlendiğini, satış bedelinin davalının belirleyeceği bankaya bloke edilip emteayı temsil eden belgeler bankaya teslim edildikçe ihraç edilen miktarın bedelinin davalıya ödenmesinin kararlaştırıldığını, ancak bu arada yayınlanan ihracat tebliği ile arpa ihracatında ton başına 20.- ABD Doları prim alınması öngörüldüğünden sözleşmeyi ifayı cazip görmeyen davalının satış bedelinin yatırılacağı bankayı belirleyip davacıya bildirmekten kaçındığını, sözleşme sırasında davacının 2500.- ABD Dolarını davalıya ödediğini ve davalının da (1.800.00) liralık bir çeki davacıya verdiğini, akde aykırılık halinde bu paranın veya çekin cezai şart olarak alan tarafa ait olmasının öngörüldüğünü, davalının hareketsiz kalması üzerine davacının mal bedeline karşılık 130.000.- ABD Dolarını bir bankanın Mersin şubesine yatırıp ihracat gerçekleştikçe davalıya ödeme yapılması hususunda bankaya talimat verdiğini ve durumu davalıya noter marifetiyle bildirip davalıyı teslim davet ettiğini, davalının cevabi ihtarnamesinde olumsuz cevap verdiğini, bunun üzerine davacının akdi feshedip arpaları başka bir yerden temin etmek zorunda kaldığını ileri sürerek akdin feshini, peşin ödenen 2.500.- ABD Dolarının aynen veya Türk Lirası karşılığının ve cezaî şart tutarı (1.800.00) liranın yıllık % 54 faiziyle birlikte davalıdan tahsilini talep etmiştir.

Davalı vekili cevabında davacının mal bedelini davalının belirleyeceği bankaya ve davalı adına yatırmadığını, davacının kısa bir süre sonra bu parayı bankadan geri çektiğini, bu durumda sözleşmeyi ihlâl eden tarafın davacı olduğunu ve cezaî şart olarak kararlaştırılan 2.500.- ABD Dolarını geri isteyemeyeceği gibi davalıdan ayrıca cezai şart talep etmekte haklı bulunmadığını savunmuştur.

Mahkemece, toplanan delillere göre sözleşmeyi tek yanlı olarak bozan davacı tarafın davalıdan cezaî şart istemeye hakkı olmadığını, ancak akit bozulduğuna göre davacının peşinen ödediği 2.500.- ABD Dolarının iadesini isteyebileceği gerekçesiyle bunun Türk Lirası karşılığı 866.450.- liranın yıllık % 54 nisbetindeki gecikme faiziyle birlikte tahsiline, cezaî şarta ilişkin davanın reddine karar verilmiştir.

Hüküm davalı vekilince temyiz edilmiştir.

Dava dilekçesine ekli vekâletname arkasındaki noter şerhinden davacı Yassin Al

Hamsi'nin Suriye uyruklu bir yabancı olduğu anlaşılmaktadır.

2675 sayılı Milletlerarası Özel Hukuk ve Usul Hukuku Hakkında Kanunun emredici bir şekilde düzenlenmiş olan 32'nci maddesi hükmüne göre, Türk mahkemesinde dava açan yabancı gerçek veya tüzel kişiler, yargılama ve takip giderleriyle, karşı tarafın zarar ve ziyanını karşılamak üzere mahkemenin belirleyeceği teminatı göstermek zorundadırlar; meğer ki davacı karşılıklılık esasına göre, teminattan muaf tutulabilsin. Bu durumda mahkemece bu düzenlemenin emredici nitelikte yapılmış olmasına ve ayrıca kamu düzeni ile ilgisi de dikkate alınarak H.U.M.K.'nin 98'inci maddesindeki düzenlemenin aksine, öncelikle ve re'sen gözetilerek, davacı yabancıların karşılıklılık esasına göre teminattan muaf olup olmadığı araştırıldıktan sonra ve şayet muafiyetten yararlanamıyorsa kendisine mahkeme masraflarından sayılan harç da dahil olmak üzere gerekli miktarda tesbit edilecek teminatın döviz olarak Merkez Bankası'na bloke ettirildikten sonra davanın esasına girilmesi gerekirken bu husus gözden kaçırılarak hüküm tesis edilmesi doğru görülmediğinden kararın mümeyyiz davalı yararına bozulması gerekmiştir.

Sonuç: Yukarıda açıklanan nedenlerle davalı vekilinin temyiz itirazlarının kabulüyle kararın BOZULMASINA, bozma sebep ve şekline göre davalı vekilinin diğer temyiz itirazlarının incelenmesine şimdilik gerek olmadığına ve 24.800 lira duruşma vekillik ücretinin davacıdan alınarak davalıya verilmesine, ödediği temyiz, peşin harcının isteği halinde davalıya iadesine, 1.12.1987 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

TEMİNAT

Y.11.H.D. E.87/6707, K.87/7382, T. 18.12.1987

Taraflar arasındaki davadan dolayı, (İstanbul Üçüncü Asliye Ticaret Mahkemesi)'nce verilen 6.5.1987 tarih ve 466-254 sayılı hükmün duruşmalı olarak temyizen tetkiki taraf vekilleri tarafından istenmiş olmakla; dosyadaki kâğıtlar okunduktan sonra işin gereği konuşulup düşünüldü:

Davacılar vekili, müvekkillerinin tekne sigortacısı olarak meydana gelen çatma sonucu sigortalı geminin batması nedeniyle ödedikleri tazminatı olaya yol açan karşı geminin donatanından tahsil yolunda acentesine karşı açtıkları davada isteyebilecekleri miktarın 2.677.500 Amerikan Doları olarak saptanmasına karşılık, Türk Parasının Dolar karşısında değer yitirmesi sonucu müvekkillerinin eline ancak (317.585.54) Dolar geçtiğini davalının gerek BK.'nin 105'inci maddesi uyarınca, gerekse genel hak ve nesafet kuralları dairesinde müvekkillerinin geçmiş günler faizi ile karşılanmayan zararlarını tazminle mükellef olduklarını belirterek, aradaki fark olan (2.301.706) Dolar ile bu miktarın olay tarihinden bu dava tarihine kadar hesaplanan faiz alacağı olarak (2.182.788) Dolar ki, toplam (4.484.548) Doların davalıdan aynen tahsiline, bu istem kabul edilmezse karar tarihindeki Türk Parası karşılığının tahsiline, bu talep dahi kabule şayan görülmezse dava tarihinde veya münasip görülecek bir tarihteki Türk Parası karşılığında ve dava tari-

hinden itibaren iskonto faizine hükmedilmesini talep ve dava etmiş, fazlaya ilişkin haklarını saklı tutmuştur.

Davalı vekili cevabında, davacıların H.U.M.K.'nun 97'nci maddesi gereğince teminat yatırımları gerektiğini, haksız fiil nedeniyle TTK. 119'uncu maddeye göre acenteye husumet yöneltilemeyeceğini, İstanbul Üçüncü Asliye Ticaret Mahkemesi'nin 1978/434 sayılı ilk davasında saptanan tazminat miktarının aynen ödendiğini kaziye-i muhkeme bulunduğunu, TTK.'nun 1259'uncu maddesine göre iki yıllık zamanaşımı süresinin dolmuş bulunduğunu, davanın terditli açıldığını, BK.'nun 83'üncü maddesine göre Türk Parası dışında bir para ile tahsil isteminin dinlenemeyeceğini, ilk davanın uzamasına davacıların kendi ihmal ve kusurlarının yol açtığını, BK.'nun 105'inci maddesinin şartlarının da doğmadığını, kur farkı adı altında bir talebin gerek tatbikatta gerekse doktrinde kabul edilmediğini, tazminat miktarının olay tarihindeki kura göre istenebileceğini, onun da ilk dava sonucunda ödenmiş bulunduğunu, BK.'nun 105'inci maddesine göre öne sürülen istem esasen faiz yerine kaim olabilecek bir meblağ olması nedeniyle buna tekrar faiz yürütülmesinin ve bunu talep etmenin de mümkün olmadığını ve toplam alacak için tekrar iskonto faizi uygulanması isteminin de dinlenemeyeceğini savunarak davanın reddini istemiştir.

Mahkemece, toplanan delillere, yabancı ve Türk hukukundaki doktrin ve uygulamalara 3.7.1986 tarihli bilirkişi kurulu raporuna, icra dosyasına İstanbul Üçüncü Asliye Ticaret Mahkemesi'nin 1978/434 E. sayılı kesinleşmiş dosyası ve tüm dosya içeriğine dayanılarak, davanın hukuki sebebinin BK.'nun 83/2'nci maddesi değil, BK.'nun 105/1'inci maddesi olduğu, davalının temerrüdü nedeniyle kur farkı nedeniyle uğranılan munzam zararın istenmesinin mümkün olduğu, taraflar arasında haksız fiil nedeniyle doğan borcun aynen ifası gerekeceğinden borcun yabancı para ile ödenmesi gerektiğinden yabancı paranın dava konusu yapılabileceği, buna BK.'nun 83'üncü maddesi hükmünün de engel teşkil etmediği, davalının kusursuzluğunu da ispat etmediğini, kur farkından doğan munzam zarara hükmetmenin hakkaniyet ve adalete de uygun düşeceği sonucuna varılıp, kesin hüküm ve zamanaşımı itirazlarının reddiyle, davacıların BK.'nun 105/1'inci maddesine göre 2.301.759,46 Dolar munzam zararları ve kademeli hesap sonucu % 5 faizden 1.086.713,87 Dolar faiz alacağı tahakkuk ettiği sonucuna varılarak, toplam (3.388.473,33) ABD Dolarının ve keza (2.301.759,46) Dolar için dava tarihinden itibaren % 30 faizin davalı Vapur İşletmesinden tahsiline, fazla istemin reddine karar verilmiştir.

Kararı, her iki taraf vekili de temyiz etmiştir.

Dava, yabancı sigorta şirketleri olan davacıların İstanbul Boğazı'nda meydana gelen deniz çatması nedeniyle yabancı olan sigortalısı gemi malikine ödedikleri sigorta tazminatının yine yabancı olan ve çatma olayına karışan davalıya ait gemi maliki şirketten rücu tahsili istemine ilişkin bulunmaktadır. Bu nedenle yani, tarafların yabancı oluşu sebebiyle davanın görülebilmesi için öncelikle teminat (Coutino Judicatum Solvi) konusu üzerinde durulması gerekmiştir.

Bilindiği üzere, bir davanın açılmasındaki teminat yatırılması yükümlülüğü hem

Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununda hem de yabancı ile ilgili davalarda 2675 sayılı Milletlerarası Özel Hukuk ve Usul Hukuku Hakkında Kanun (MÖHUK)'da düzenlenmiş bulunmaktadır. H.U.M.K.'nun 97'nci maddesi, Türkiye'de ikametgâhı bulunmayanlarla ilgili olarak genel bir düzenleme şekli getirmiş iken, sonradan yürürlüğe girmiş bulunan MÖHUK.'un 32'nci maddesine sadece yabancı olan davacının teminat göstermesi hakkında münhasıran MÖHUK. hükümleri uygulanacaktır. HUMK.'nun teminatla ilgili 97'nci maddesi ise sadece Türkiye'de ikametgâhları bulunmayan Türk'ler hakkında uygulama alanı bulabilecektir.

Yabancılık esasına dayalı davalarda teminat gösterme yükümlülüğünün amacı sadece davalının görmesi muhtemel olan zararların karşılanmasına inhisar etmeyip, Türk Mahkemesince yapılacak yargılama giderleri ve bu arada ödenmesi gereken harç ve benzeri kamu giderlerini de kapsadığından HUMK.'nun da benimsenen ilkenin aksine ve Türk Kambiyo rejimi ile yakın ilgisi bulunması bakımından kamu düzenini ilgilendirmesi nedeniyle teminat gösterme yükümlülüğü diğer tarafça ileri sürülmemiş olsa bile yargılama sırasında mahkemelerce ve temyiz incelemesi aşamasında da Yargıtay'ca re'sen nazara alınması gerekmektedir. Yargıtay'ın uygulaması bu yönde olduğu gibi (Yargıtay HGK., 13.5.1983 gün ve E. 1980/5-1952, K. 1983/512 ve Yargıtay 11. HD.'nin 1.12.1987 gün ve 1987/6358 Esas, 1987/6710 Karar sayılı ilâmları) doktrinde de bu husus benimsenmiş bulunmaktadır (Bkz. Prof.Dr. E. Nomer, Devletler Hususi Hukuku, İstanbul 1986, Sh. 411-412, Prof.Dr. B.Kuru, Hukuk Muhakemeleri Usulü, Ankara 1986, Cilt: 5, Sh. 4607).

Dava konusu olayla yakın ilgisi bakımından üzerinde durulması gereken diğer bir husus ise, davalının da yabancı olması halinin, yabancı olan davacının teminat gösterme yükümlülüğünde bir değişiklik meydana getirip, getirmeyeceği hususu olmaktadır. Bilindiği üzere MÖHUK.'nun yürürlüğe girmesiyle uygulama alanı kalkmış bulunan 1330 sayılı Memaliki Osmaniye'de bulunan Ecnebilerin Hukuk ve Vezaifi Hakkında Muvakkat Kanununun (EHVK.) 3'üncü maddesi uyarınca yabancı olan davacının sadece Türk Vatandaşlarına karşı teminat göstermekle yükümlü olduğu hükme bağlanmışken, bugünkü düzenlemeyi getiren MÖHUK.'nun 32'nci maddesinde böyle bir ayırma gidilmeksizin, yabancı davacıyı teminat göstermekle yükümlü tuttuğuna göre, davalının Türk veya yabancı oluşu bu yükümlülükte rol oynamayacaktır. Diğer bir deyişle, bir Türk mahkemesinde, yabancı hakkında dava açan yabancı davacı da teminat göstermek yükümlülüğü altındadır (Bkz. Prof.Dr. B. Kuru, a.g.e., Sh. 4607, Prof. E. Nomer, a.g.e., Sh. 410-411, Prof.Dr. Aysel Çelikel, Milletlerarası Özel Hukuk, İst. 1987, Sh. 274-275).

Yabancı davacının Türk mahkemelerinde açtığı davada teminat gösterme yükümlülüğünün istisnası ise, MÖHUK.'nun 32/2'nci maddesinde belirtildiği üzere, karşılıklık esasına göre, yani çok taraflı veya ikili anlaşmalarla veya fiilî mütekabiliyet esasına göre bu muafiyetin tanınması hali olmaktadır.

Bu genel açıklamalardan sonra dava konusu olaya dönülecek olunursa, davacılar vekilince düzenlenmiş bulunan dava dilekçesinin (davacılar) sütununda, dört adet yabancı sigorta şirketinin adresleri gösterilmeden sadece İngiliz adlarının yazıldığı, bunların

altına ise (Holman, Fenwick-Willian Nezdinde) denilerek, Londra'da bir adres gösterilmiş bulunmaktadır. Davalı vekilince cevap dilekçesinde, HUMK.'nun 97'inci maddesine dayanılarak davacının yabancı uyruklu oluşu nedeniyle teminat yatırması gerektiği itirazının ileri sürülmesi üzerine, davacılar vekili müvekkili şirketlerin teminattan muaf olduğu hakkında beyanda bulunmuş ve bu savunmasına hukukî dayanak olarak da Türkiye ile İngiltere arasında imzalanmış bulunan anlaşmayı ve davalının da yabancı olmasını göstermiş, bilâhare de belge olarak dava dilekçesinde adres olarak gösterdiği Holman Fenwick-Willan başlıklı belge ile ilgili noter belgesi ibraz etmiştir. Yine davacılar vekilince bu belgelere ekli olarak ibraz edilen noterlikçe tasdikli çeviri yazılarından, Holman Fenwick-Willian'ın bir özel hukuk bürosu firması olduğu ve davacılardan aldığı talimat uyarınca kendi firma adreslerinin davacıların tebligata silah adresi olarak gösterdikleri ve Londra'da mukim yetkili noterce bu yazının ve imzanın adı geçen firma yetkililerine ait olduğunun onandığı anlaşılmaktadır.

Oysa, dava dilekçesine ekli olarak mahkemeye sunulan Hindistan-New Delhi Noterliği'nce düzenlenmiş vekâletname çevirisinden dört davacının da limited şirket biçiminde Hindistan kanunlarına göre kurulmuş sigorta şirketleri olduğu ve bu şirket merkezlerinin hepsinin de Hindistan'da bulunduğu açık bir şekilde belirtilmiş bulunmaktadır.

Davacılar vekili tarafından teminat göstermekten muaf olduklarına dayanak olarak gösterilen Türkiye Cumhuriyeti ile İngiltere Hükümeti Arasında, Mün'akit Müzahareti Adliye Mukavelenamesinin 12 ve 13'üncü maddelerinde teminattan muafiyet hükümlerinden yararlanma hakkı âkid taraflardan her birisinin kendi vatandaşlarına tanınmış bulunmaktadır. Oysa, yukarıda da değinildiği gibi, davacıların tamamının da Hindistan'da ve o ülkenin kanunları uyarınca kurulmuş tüzel kişiliği haiz şirketler olduğu ve MÖHUK.'nun 8/son fıkrasında belirtilen şirket merkezlerinin de Hindistan'da buldukları çekişmesiz bulunmaktadır. 2045 sayılı Kanunla onanmış bulunan Türkiye ile İngiltere arasındaki anlaşmayla sadece âkid ilkelerin kendi vatandaşlarına getirilen bu muafiyetten, Türkiye ile karşılıklı anlaşması bulunmayan ve Türkiye'nin de katılmış olduğu çok taraflı Hukuk Usulüne Dair Sözleşmeyi imzalamamış bulunan Hindistan'da kurulmuş tüzel kişiliği haiz şirketlerin İngiltere'de bir hukuk bürosuna talimat vererek ve o büronun adresini de tebligata salih adres göstererek yararlanmaları mümkün bulunmamaktadır. Mahkemece yukarıda açıklanan hususlar gözden kaçırılarak 14.3.1986 tarihli oturumdaki ara kararı ile davacıların İngiltere'de ikamet ettiklerinden bahisle teminattan muaf tutularak yargılamaya devam edilmesi doğru görülmemiştir.

Davacı şirketlerin teminattan muaf olduklarına dair bir başka anlaşma veya Türkiye ile Hindistan arasında karşılıklı fiilî uygulamanın olduğu ileri sürülmediğine göre, mahkemece yapılacak iş; MÖHUK.'nun 32/1'inci maddesi uyarınca mahkeme harçları da dahil olacak şekilde yargılama giderleriyle, karşı tarafın zarar ve ziyanını karşılayacak yeterli miktarda teminat takdir edilip, davacılar vekiline bu miktarın döviz olarak yurt dışından getirtilip T.C. Merkez Bankası'na bloke ettirilmesi için uygun bir mehil verilerek teminat yükümlülüğünün yerine getirilmesinden sonra davaya devam edilmesinden ibarettir. Bu işlem yerine getirilmeden davaya devam edilmesi doğru görülmediğinden kararın sadece bu yönden davalı taraf yararına bozulmasına, tarafların diğer temyiz itirazları-

nın incelenmesine şimdilik gerek bulunmadığına karar verilmesi gerekmiştir.

Sonuç: Yukarıda açıklanan nedenle kararın mümeyyiz davalı yararına BOZULMASINA, bozma sebep ve şekline göre davalı vekilinin diğer, davacılar vekillerinin ise tüm temyiz itirazlarının incelenmesine şimdilik yer olmadığına ve 24.800 lira duruşma vekillik ücretinin davacılardan alınarak davalıya verilmesine, ödedikleri temyiz peşin harçlarının istekleri halinde taraflara iadesine, 18.12.1987 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Türk Mahkemelerinin 1982-1989 Yılları Arasında Yabancı Mahkeme Kararlarının Tanınması ve Tenfizi ile İlgili Olarak Verdiği Kararların Listesi

Türk Devletler Özel Hukukunda 2675 Sayılı Yasanın 23 Kasım 1982 tarihinde yürürlüğe girmesiyle yabancı mahkeme kararlarının tanınması ve tenfizi ile ilgili sistem önemli bir değişikliğe uğramıştır.

Yeni tanıma ve tenfiz sisteminin ne ölçüde uygulamaya geçirildiğinin anlaşılması amacıyla yasanın yürürlüğe girdiği günden günümüze kadar yayınlanmış olan konuyla ilgili kararları tesbit ederek derlemesini yapmanın yararlı olacağı düşünülmüştür. Mahkemelerimizin bu konuda çok daha fazla karar verdiği kuşkusuzdur. Bu kararlar Y.K.D., Yasa H.D., MHB ve İ.B.D.'leri taranarak toplanmıştır.

Araş.Gör. B.Bahadır ERDEM

1) İstanbul 8. Asliye Hukuk Mahkemesi, E. 1983/290, K. 1983/243, T. 23.5.1983

M.H.B., 1983, S.2, s. 53

Karar: Tanıma Kararı Verilmiştir.

(Almanya Hameln mahkemesinin 15.9.1980 tarihli 16T65-81 Sayılı kararı hakkında)

2) İstanbul 8. Asliye Hukuk Mahkemesi, E. 1983/328, K. 1983/298, T. 23.6.1983

M.H.B., 1983, S.2, s. 54

Karar: Tanıma Kararı Verilmiştir.

(İsveç Vasteras Mahkemesinin 18.3.1983 tarih ve BT 64 sayılı boşanma kararı hakkında)

3) Y.2.H.D., E. 1983/9188, K. 1983/9097, T. 23.11.1983

M.H.B., 1985, S.2, s. 54

Karar: Tenfizin Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Yunan vatandaşının yaptığı vasiyetin tenfizi talebi 2.11.1964 tarih 6/3801 sayılı Kararname ile Yunan Uyraklıkların Türkiye'deki taşınmazları Üzerindeki aynı haklara ilişkin tasarrufları durdurulduğu için reddedilmiştir.

4) İstanbul 7. Asliye Hukuk Mahkemesi, E.1983/133, K.1983/631, T. 19.12.1983

M.H.B., 1986, S.2, s. 216

Karar: Tanıma Kararı Verilmiştir.

(Alman Oldenburg Sulh mahkemesinin 23.3.1982 tarihli boşanma ilamı hakkında)

5) Y.2.H.D., E. 1984/1171, K. 1984/1019, T. 6.2.1984

M.H.B., 1984, S.1, s. 62

Karar: Tenfiz Kararı Verilmiştir.

6) İstanbul 1. asliye Hukuk Mahkemesi, E. 1983/491, K. 1984/204, T. 16.4.1984

M.H.B., 1984, S.1, s. 59

Karar: Tenfiz Kararı Verilmiştir.

(Charlottenburg mahkemesinin 29.6.1982 tarih, 177 F. 7266/81 sayılı boşanma kararı hakkında)

7) Y.2.H.D., E. 1984/ 2674, K. 1984/4577, T. 15.5.1984

Y.K.D., Eylül 1984, C.10, S.9, s. 1356

Karar: Tenfizin Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: MÖHUK m. 38/c (Hükmün kamu düzenine) aykırılıktan dolayı

8) Y.4.H.D., E. 1984/7042, K. 1984/7779, T. 5.11.1984

M.H.B., 1986, S.2, s.206

Karar: Tenfizin Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Federal Almanya Cumhuriyeti Düsseldorf Stuttgart Eyalet üst Mahkemesi tarafından verilen tazminat kararının tenfizi, MÖHUK m. 38/a (mütekabiliyet şartı) gerçekleşmediği için reddedilmiştir.

9) İstanbul 3. Asliye Ticaret Mahkemesi, E.1983/367, K.1983/773, T. 14.11.1984

M.H.B., 1986, S.2, s. 212

Karar: Tenfizin Kabulü Kararı Verilmiştir.

(Zurich Bölge Mahkemesi 5. Kısım'ın 15.10.1981 tarihli, 45/1981 no'lu alacak davasına ilişkin ilamı hakkında)

10) Y.2.H.D., E. 1984/9493, K. 1984/9667, T. 22.11.1984

Y.K.D., Mart 1985, C.11, S.3, s. 339

Karar: Tenfizin Kabulü Kararı Verilmiştir.

11) İstanbul 8. Asliye Hukuk Mahkemesi, E.1984/472, K.1984/620, T.14.12.1984

M.H.B., 1985, S.1, s. 61

Karar: Tenfizin Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Kıbrıs mahkemesinden alınan Boşanma ilamının tanınması talebi, Rızai Boşanma nedeniyle, MÖHUK m. 38/c (Hükmün kamu düzenine aykırılıktan) dolayı reddedilmiştir.

12) Bodrum Asliye Hukuk Mahkemesi, E. 1984/267, K. 1985/109, T. 12.4.1985

M.H.B., 1986, S.1, s. 40

Karar: Tenfizin Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Türkiye'deki gayrimenkullerle ilgili Boşanma kararı hakkında mahkeme yetkisizlik kararı vermiştir.

13) İstanbul 1. Asliye Hukuk Mahkemesi, E.1985/40, K.1985/1002, T. 15.3.1985

M.H.B., 1985, S.1, s. 63

Karar: Tanınmanın Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: MÖHUK m. 38/e bendine aykırılıktan dolayı reddedilmiştir.

14) Gaziantep 4. Asliye Hukuk Mahkemesi, E.1984/642, K.1985/176, T.2.4.1985

M.H.B., 1985, S.2, s. 54

Karar: Tanınma Kararı Verilmiştir.

(Almanya Werns Mahkemesinin 20.9.1979 tarihli ve 2C 4/79 sayılı kararı hakkında)

15) Y.2.H.D., E.1985/2282, K.1985/4401, T. 7.5.1985

Yasa Hukuk Dergisi, Ağustos 1985, C.8, S.8, s.1150

Karar: Tanımanın Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Davanın tebliğ edilmemesi sebebiyle

16) Y.11.H.D., E. 1985/5537, K.1985/7507, T. 30.9.1985

M.H.B., 1985, S.2, s. 168

Karar: Tanımanın Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Alman Worms Mahkemesinin 20.9.1979 tarih ve 2C4/79 sayılı kararının tenfizi talebi, tanıma ve tenfiz şartları incelenmeden hüküm verildiği için reddedilmiştir.

17) Y.11.H.D., E. 1985/6511, K.1985/6766, T.6.12.1985

M.H.B., 1986, S.2, s. 211

Karar: Tenfizin Kabulü Kararı Verilmiştir.

(Zurich Asliye Hukuk Mahkemesinin Verdiği alacak davası hakkında)

18) Y.2.H.D., E. 1986/808, K. 1986/1284, T. 10.2.1986

Y.K.D., Kasım 1986, C.12, S.11, s. 1612

Karar: Kısmi Tanıma Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Mirasçılık Belgesinin tanınması talebi hakkında, taşınır mallar için tanımanın kabulü, taşınmaz mallar için tanımanın reddi kararı verilmiştir.

19) Y.2.H.D., E. 1986/3520, K.1986/5471, T. 26.5.1986

İstanbul Barosu Dergisi, 1987, C.61, S.1-2-3, s. 139.

Karar: Tenfizin Kabulü Kararı Verilmiştir.

(Avusturya Mahkemesinin boşanma ve velayetin tevdiine dair kararı hakkında).

20) Y.2.H.D., E.1986/5722, K. 1986/5941, T. 16.6.1986

Y.K.D., Ocak 1987, C.13, S.1, s. 32

Karar: Tanımanın Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Alman Mahkemesince verilen boşanma ilamının tanınması talebi, usulüne uygun tebligat yapıldığı için reddedilmiştir.

21) Y.2.H.D., E. 1986/5862, K. 1986/6076, T. 17.6.1986

Y.K.D., Şubat 1987, C.13, S.2, s. 194

Karar: Tanımanın Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Boşanma hükmünün tanınması talebi yabancı mahkeme ilamının onanmışaslı ve tercümesi ibraz edilmediğinden reddedilmiştir.

22) Y.2.H.D., E. 1987/710, K. 1987/2120, T. 16.3.1987

Y.K.D., Ocak 1988, C.14, S.1, s. 23

Karar: Tanımanın Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Davalıya tebliğ yapılmadan tanıma kararı verildiği için boşanma hükmünün tanınması talebi reddedilmiştir.

23) Y.13.H.D., E. 1987/2313, K. 1987/2647, T. 30.4.1987

Y.K.D., Haziran 1988, C.14, S.6, s. 807

Karar: Tenfizin Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Alman Nurnberg Mahkemesinin kararı mütekabiliyet şartı (MÖHUK m. 38/a) araştırılmadığı için reddedilmiştir.

24) Y.2.H.D., E. 1987/4539, K. 1987/5571, T. 25.6.1987

Yasa Hukuk Dergisi, Ekim 1988, C.11, S.10, s. 1457

Karar: Tenfizin Kabulü Kararı Verilmiştir.

25) Y.2.H.D., E. 1988/3211, K. 1988/5588, T. 26.5.1988

Yasa Hukuk Dergisi, Ocak 1989, C.12, S.1, s.57

Karar: Tenfizin Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Boşanma kararının tanınması talebi, rızai boşanma nedeniyle reddedilmiştir.

26) Y.13.H.D., E. 1988/2693, K. 1988/4238, T. 26.9.1988

Yasa Hukuk Dergisi, Ekim 1988, C.11, S.10, s. 1477

Karar: Tenfizin Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Hollanda Rotterdam Bölge Mahkemesinin 1984 tarih 6771 80 sıra numaralı kararının tenfizi talebi mütekabiliyet şartı (MÖHUK m.38/a) araştırılmadığı gerekçesiyle reddedilmiştir.

27) Y.2.H.D., E. 1989/859, K. 1989/1759, T. 28.2.1989

Y.K.D., Ağustos 1989, C. 15, S.8, s. 1087

Karar: Tanımanın Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Boşanma ilamının tanınması talebi hükmün kamu düzenine aykırılık (MÖHUK m. 38/c) gerekçesiyle reddedilmiştir.

28) Y.2.H.D., E. 1989/231, K. 1989/1907, T.3.3.1989

Y.K.D., Ekim 1989, C.15, S.10, s. 1385

Karar: Tenfizin Reddi Kararı Verilmiştir.

Gerekçe: Boşanma ilamının tenfizi talebi hükmün kamu düzenine aykırılık (MÖHUK m. 38/c) gerekçesiyle reddedilmiştir.
